

ΕΤΟΣ 67ον

22 Δεκεμβρίου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 51 (3473)

ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΣ

Τὴν Κυριακὴ πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ μνήμη ὄλων ἐκείνων ποὺ εὐαρέστησαν στὸν Θεό, ἀπὸ τοὺς πρωτοπλάστους μέχρι τὸν ἅγιον Ἰωσήφ τὸν μνήστορα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Αὐτὸς «ὁ θεοσύλληκτος χορὸς τῶν ἁγίων», ὅπως λέει ἓνα τροπάριο τῆς ἐορτῆς, μὲ προεξάρχοντες τοὺς ἁγίους Πατριάρχες Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, μᾶς ἐτοιμάζει νὰ ὑποδεθοῦμε τὸν νεογέννητο Χριστό. Δέν χρειάζονται, μᾶς λένε, πολυτελῆ ρούχα καὶ πολυδάπανοι στολισμοί. Δύο μόνο εἶναι τὰ ἀπαιτούμενα, σύμφωνα μὲ ἄλλο τροπάριο: «τρόπος φιλόξενος» καὶ «πίστις ὑψηλὴ».

Ἡ πίστη τῶν Πατριαρχῶν

Μέ τίς δύο αὐτές ἀρετές ἦταν ἐξόχως κοσμημένος ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ· μὲ τὴν πρώτη ἀξιώθηκε νὰ φιλοξενήσει τὸν ἴδιο τὸν ἄσαρκο Θεὸ Λόγο μὲ μορφή ἀγγέλου καὶ «τυπικῶς» ὁλόκληρη τὴν Ἁγία Τριάδα· τὴ δεύτερη, τὴν πίστη, τὴν καλλιέργησε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἀξιώθηκε νὰ γίνεи πατέρας ὄλων τῶν πιστευόντων, καὶ ὁ παράδεισος νὰ ὀνομαστῆί ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό «κόηπος τοῦ Ἀβραάμ». Μᾶλλον δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὅπως ὁ Ἀβραάμ, ποὺ νὰ «πέρασε» μὲ ἄριστα τόσο δύσκολες ἐξετάσεις πίστεως. Τό σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ἀρχίζει μὲ μιὰ ὑπέροχη ἐξύμνηση τῆς «ὑψηλῆς» πίστεως του.

Ὁ Θεὸς τὸν «ξεσήκωσε» ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία καί, χωρὶς κᾶν νὰ ξέρει ποῦ πηγαίνει, τὸν ἔφερε στὴν Παλαιστίνη μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοῦ χαρίσει αὐτὴ τὴ γῆ. Ἐφυσε τὴν πατρίδα του, ὅπου ἦταν ἐπιφανής, ἔφυσε ὅλη τὴν ἀκίνητη περιουσία του, τοὺς φίλους, τοὺς συγγενεῖς, καθὼς καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων του, μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ μὴ ξαναγυρίσει ποτέ. Καί μετὰ ἀπὸ χρόνια, ὅταν πέθανε ἡ γυναίκα του Σάρρα, ἀναγκάστηκε νὰ ἀγοράσει τὸν τάφο τῆς αὐτῆς, ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅλη ἐκείνη τὴ γῆ, δέν εἶχε ἀκόμα δικό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 9-10, 32-40)

Οι δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκῃς

Ἀδελφοί, πίστει παρῳήκησεν Ἄβραάμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτριαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς· ἐξεδέχετο γάρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείπει γάρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεὼν, Βαράκ τε καὶ Σαμφὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυὶδ τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύνάμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἄλλοτριῶν. Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλοταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

του «οὐδέ τριπηχυαῖον τόπον», ἀφοῦ ἔμενε ἀκόμα σέ σκνές. Ἀλλῆ καὶ οἱ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν συγκληρονόμοι τῆς θείας ὑπόσχεσης Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ σέ σκνές ἔμειναν, σάν σέ ξένη γῆ, χωρὶς ὅμως ποτέ νά χάσουν τὴν πίστη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν Θεό.

«Εἰργάσαντο δικαιοσύνην»

Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι αὐτοὶ οἱ προπάτορες, ἂν καὶ τοὺς εἶχε δοθεῖ ὑπόσχεση γιὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, δέν τοὺς ἔδιναν σημασία, ἀλλῆ ἀναζητοῦσαν τὴ μέλλουσα οὐράνια πόλη. Ἐνῶ ἐμεῖς, παρ' ὅλο πού ὁ νεογέννητος Μεσσίας μέ ὀλοὺς τοὺς τρόπους μᾶς μίλησε καὶ μᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἄνω Ἰερουσαλήμ, συνεχίζουμε νά ἐπιζητοῦμε τὰ κάτω καὶ κοϊκά. «Ντροπὴ μας!», ἀναφωνεῖ μέ πικρία ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Αἰσχυνθῶμεν», διότι ἐνῶ «ὁ Θεὸς περὶ τῆς ἄνω διαλεγέται πόλεως, ἡμεῖς τὴν ἐνταῦθα ἐπιζητοῦμεν».

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τό λαμπρό παράδειγμα τῶν ἁγίων Πατριαρχῶν, μνημονεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ πολλοὺς ἄλλοιους ἀθηλητῆς τῆς πίστες, πού μπορεῖ νά μὴν ἔλαμψαν μέ τὸν φωτεινὸ βίον τους ἀλλῆ ἀκτινοβολοῦσαν μέ τὴν πίστη τους. Ἡ πίστη δέν εἶναι ἐπιβράβευση καθαροῦ βίου, ἀλλῆ δῶρο σέ ταπεινές ψυχές. Καὶ κάποτε ἡ ἁμαρτία ὀδηγεῖ στὴν ταπείνωση καὶ σέ ἀνυψωτικὴ συντριβή. Ἡ πίστη δέν εἶναι καρπὸς ἀναμάρτητης πολιτείας, ἀλλῆ –ἂν τό θε-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, μέ τήν πίσιν κατώκησε ὁ Ἀβραάμ εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σάν ξένος σέ μιά ξένη χώρα, ζῶν σέ σκηνές, μαζι μέ τόν Ἰσαάκ καί τόν Ἰακώβ, οἱ ὅποιοι ἦσαν συγκληρονόμοι τῆς ἰδίας ὑποσχέσεως, διότι ἐπερίμενε τήν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχει στερεά θεμέλια καί τῆς ὁποίας ἀρχιτέκτων καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός. Καί τί ἀκόμη νά πῶ; Δέν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νά σᾶς διηγηθῶ διά τόν Γεδεών, τόν Βαράκ, τόν Σαμψών, τόν Ἰεφθάε, τόν Δαυῖδ καί Σαμουήλ καί τοὺς προφῆτας, οἱ ὅποιοι μέ τήν πίσιν ἀνέτρεψαν βασιλεία, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης, ἐπέτυχαν τήν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβησαν τήν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τήν σφαγήν, ἔγιναν ἀπό ἀδύνατοι δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροί σέ καιρὸν πολέμου, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν. Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκροὺς τῶν δι' ἀναστάσεως, ἄλλοι δέ ἐβασανίσθησαν καί δέν ἐδέχθησαν νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νά ἐπιτύχουν μίαν ἄλλην καλύτεραν ἀνάστασιν. Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μέ ἐμπαιγμούς καί μαστίγωσιν, ἀκόμη δέ καί μέ δεσμὰ καί φυλακὴν. Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλές δοκιμασίας, ἔθανατώθησαν μέ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καί δέρματα αἰγῶν, ἔστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καί κακουχίας (ἄνθρωποι διά τοὺς ὁποίους δέν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σέ ἐρήμους καί σέ βουνά, σέ σπήλαια καί σέ τρύπες τῆς γῆς. Ὅλοι αὐτοί, ἂν καί εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διά τήν πίσιν τους, δέν ἔλαβαν ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, διότι εἶχε ὁ Θεός προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ' ἐμᾶς διὰ νά μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι εἰς τήν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἠλῆσει ὁ «πνεύματι συντετριμμένῳ» μετανοῶν– μπορεῖ νά γίνῃ ἔναυσμα καί ἀφυπνιστικὴ δύναμη γιὰ ἐνάρετη πολιτεία καί στεφάνι ἀγιότητας. Κορυφαῖο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ Παύλου μνημονευόμενος προφητάνας Δαβίδ, ποῦ τιμήθηκε καί ὡς κατὰ σάρκα γενάρχης τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι κορυφαῖο παράδειγμα πίστες ὁ Δαβίδ, διότι περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κατορθώματα πίστες, τίς νίκες κατὰ τῶν ἐχθρῶν, τὴ χαλιναγώγησιν λιονταριῶν, τὴ λύτρωσιν ἀπὸ φωτιά, ἀπὸ μαχαίρι φονικό ἢ καί ἀπὸ ἀρρώστειες, περισσότερο ἀπὸ μαρτυρικό θάνατο, ἀπὸ ὑπομονὴ σέ κάθε εἶδους στερήσεις καί κακουχίες, περισσότερο ἀπὸ ὅλα αὐτά, βασικὴ προϋπόθεσιν ἄλλὰ καί ἀσφαλῆς καρπὸς πίστες εἶναι «ἡ ἐργασία τῆς δικαιοσύνης» τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ ὑγιὴς καί σταθερὴ μετάνοια.

Προϋποθέσεις συμμετοχῆς στὴν τελικὴ ἐπαγγελία

Ὁ παρά λίγο ἱερομάρτυς Σαπρίκιος, ἔστω κι ἂν ὑπέμεινε μαρτύρια γιὰ τὴν πίστη του στὸν Χριστό, ἔχασε τελικὰ καί τὸ στεφάνι τῆς ἀγιότητος καί τὴν ψυ-

22 Δεκεμβρίου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
«Μνήμη πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶν εὐαρεσπισάντων ἀπὸ Ἀδάμ ἄχρι καὶ Ἰωσήφ
τοῦ μνήστορος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως, καὶ τῶν προφητῶν καὶ προφητῶν,
ἐξαιρέτως δὲ τοῦ προφήτου Δανιὴλ (560 π.Χ.) καὶ τῶν ἁγίων τριῶν παίδων».
Ἀναστασίας μεγαλομάρτυρος τῆς Φαρμακολυτρίας († 304).
Χρυσογόνου καὶ Θεοδότῃς μαρτύρων.
Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Ε' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια' 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. α' 1-25.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Δεκεμβρίου, μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν.
Ἀπόστολος: Γαλ. α' 11-19 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. β' 13-23.

κή του, καὶ «διχοτομήθηκε» ἀπὸ τὴν ἱερωσύνη του, γιατί δὲν θέλησε νὰ συγ-
χωρήσει τὸν φίλο του Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος ἐπίμονα ζητοῦσε τὴ συγγνώμη του
μέχρι τὴν τελευταία στιγμή· τὴ δόξα τοῦ μαρτυρίου τὴν κέρδισε ὁ Νικηφόρος,
γιατί ἀποδείχθηκε πιὸ ταπεινὸς καὶ πιὸ ἐλεήμων. Αὐτὴ ἡ ταπείνωση καὶ ἡ
εὐσπλαχνία εἶναι τὸ ἀσφαλὲς εἰσιτήριο εἰσόδου στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ
καὶ ὁ Χριστὸς ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ πολλοὺς χαρισματού-
χους καὶ θαυματουργοὺς ὅτι, ἂν βρεθοῦν γυμνοὶ ἀπὸ αὐτὲς τίς ἀρετές, θά
ἀκούσουν τὴν ἐσχάτη ἡμέρα τὸ «οὐκ οἶδα ὑμᾶς» καὶ θά μείνουν ἔξω τοῦ
νυμφώνου του.

Ἡ ἀνυπερβλήτη τιμὴ, πού μᾶς κάνει ὁ σέ λίγες μέρες ἐν φάτνῃ ἀλόγων
ἀνακλινόμενος Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ εὐθύνη γιὰ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς
τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι τὸ ὅτι ὅλοι οἱ ἅγιοι προπάτορες τῆς Παλαιᾶς Δια-
θήκης περιμένουν ἐμᾶς, γιὰ νὰ ἀποηλεύσουμε μαζὶ τὴν ὑψιστὴ τελικὴ πρὸς
ὅλους μας ἐπαγγελία του. Μᾶς περιμένουν νὰ γίνουμε συνοδοιπόροι τους
πρὸς τὴ Βηθλεέμ, γιὰ νὰ προσκυνήσουμε τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ σαρκω-
θέντα, πού ἦλθε γιὰ νὰ μᾶς συνανυψώσει στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, στὴν ἔσχα-
τη δόξα τῆς ἐπουράνιας Βασιλείας του.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

Προμηθευτεῖτε τὰ Ἡμερολόγια τοῦ νέου ἔτους 2020 τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας (Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας, Ἡμεροδείκτης τοίχου, Ἐπειρίδα)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία
τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Μητροπολίτης Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίσεις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
